Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΤΟΥ Α. BOUTIQUE

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

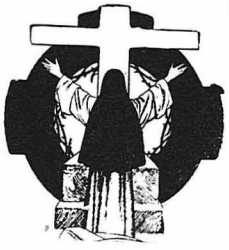

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, 25 ἐτῶν.
ΑΔΕΛΦΗ ΛΟΥΚΙΑ, 20 ἐτῶν.

(Σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα. Ὁ Στέφανος εἶνε ἄρρωστος βαρειά. Ἡ Λουκία διαβάζει σιμὰ στὸ παράθυρο).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἀδελφὴ Λουκία!

ΛΟΥΚΙΑ.— Κύριε Στέφανε!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Τί κάνετε ἐκεῖ, ἀδελφὴ Λουκία;

ΛΟΥΚΙΑ.— Διαβάζω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Τί διαβάζετε;

ΛΟΥΚΙΑ.— Τὸν βίο τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Δὲν παύετε λιγάκι τὸ διάβασμα, σᾶς παρακαλῶ; Κι' ἐγὼ βαρέθηκα τὴν ἐφημερίδα...

ΛΟΥΚΙΑ.— Γιατί, κ. Στέφανε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Γιὰ νὰ μοῦ κάνετε λίγη συντροφιά.

(Ἡ Λουκία κλείνει τὸ βιβλίο).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Λοιπόν, ἀδελφή;...

ΛΟΥΚΙΑ.— Λοιπόν, κύριε Στέφανε, τί θέλετε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Σᾶς τὸ εἶπα: Λίγη συντροφιά.

ΛΟΥΚΙΑ.— Σᾶς ἀκούω... Λέγετε... Ἂν καὶ δὲν πρέπει νὰ κουράζεστε, καὶ νὰ μιλᾶτε πολύ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἀδελφή, θέλω νὰ σθῆτε ἐδῶ, πιὸ κοντά μου.

ΛΟΥΚΙΑ.— Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε καὶ ἀπὸ δῶ ποὺ εἶμαι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ δυνατά, ἀδελφή. Κουράζομαι...

(Ἡ Λουκία πηγαίνει καὶ κάθεται πιὸ κοντά του).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Πιὸ κοντά μου... Ἀκόμα πιὸ κοντά μου, ἀδελφή. ***(Ἡ Λουκία πηγαίνει ἀκόμα πιὸ κοντά του).*** — Λοιπὸν τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ; Θέλετε νὰ σᾶς διαβάσω μερικὲς σελίδες ἀπὸ τὸν βίο τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἀδελφὴ Λουκία, γιατί γίνατε καλόγρηα;

ΛΟΥΚΙΑ.— Ἡ μήπως προτιμᾶτε νὰ σᾶς διαβάσω μερικὰ κεφάλαια ἀπὸ τὴν «Μίμηση» τοῦ Χριστοῦ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἀδελφὴ Λουκία, θὰ πεθάνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.— Τί λέτε; Εἶστε πολὺ καλύτερα, κ. Στέφανε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἀδελφὴ Λουκία, θἄθελα νὰ μὴν εἶσαστε καλόγρηα, θἄθελα νὰ μὴν πεθάνω... ***(Ἀνασαίνει μὲ δυσκολία).***

ΛΟΥΚΙΑ.— Μήπως σᾶς πειράζουν τὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν ποὺ εἶνε στὸ τραπέζι; Θὰ σᾶς ἀνοίξω λίγο τὸ παράθυρο... ***(Σηκώνεται κι' ἀνοίγει τὸ παράθυρο).***

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Τί ὡραῖο, δροσερὸ ἀεράκι!... Εὐχαριστῶ, ἀδελφή... Εἶνε ὡραία ἀνοιξιάτικη βραδυὰ ἀπόψε, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶνε ἄνοιξις, ἀδελφή, κι' ἐγὼ πεθαίνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.— Σωπᾶτε!... Τί λόγια εἶν' αὐτά;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— ...Εἶνε ἄνοιξις... Ἐσεῖς εἶστε ἐδῶ κοντά μου κι' ἐγὼ πεθαίνω... πεθαίνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.— Παραμιλᾶτε, κύριε Στέφανε. Ἡσυχᾶστε...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Πέστε μου, ἀδελφή, δὲν εἶνε τρομερὸ νὰ πεθαίνῃ κανεὶς τόσο νέος; Καὶ σεῖς, ἐσεῖς δὲν νοιώθετε ὥς μέσα στὴν ψυχή σας τὸ γλυκὸ αὐτὸ ἀνοιξιάτικο ἀγέρι; Εἶστε ἀναίσθητη, ἀδελφὴ Λουκία; Δὲν τὸ πιστεύω...

ΛΟΥΚΙΑ.— Ἡσυχᾶστε, σᾶς παρακαλῶ. Θὰ πῶ στὸ γιατρὸ ὅτι παραμιλᾶτε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν παραμιλῶ.

ΛΟΥΚΙΑ.— Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ πρέπει νὰ πάρετε τὸ γιατρικό σας... ***(Πηγαίνει νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γιατρικό του. Ὁ Στέφανος παίρνει τὸ χέρι της καὶ τὸ φιλεῖ).***

ΛΟΥΚΙΑ.— Κύριε Στέφανε!... Θὰ φύγω ἂν δὲν καθήσετε φρόνιμα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Λουκία, σ' ἀγαπῶ!...

ΛΟΥΚΙΑ.— Σωπᾶτε!... Σωπᾶτε!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Εἶν' ἄνοιξις, πεθαίνω, καὶ σᾶς ἀγαπῶ!... Ξέρω ὅτι ὁ θάνατος παραμονεύει ἐδῶ κοντά μου. Δὲν θὰ μὲ σώσουν οὔτε ἡ περιποιήσεις σας, οὔτε ἡ προσευχές σας. Μὰ σᾶς ἀγαπῶ, θέλω νὰ πεθάνω μὲ τὰ χείλη μου ἐπάνω στὰ χείλη σας. Θέλω νὰ εἶστε ἐσεῖς ὁ ἄγγελος ποὺ θὰ μοῦ πάρῃ τὴν ψυχή!... ***(Ἡ Λουκία ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Παίρνει τὰ βιβλία της κι' ἕνα μαῦρο μανδύα καὶ τὰ τοποθετεῖ σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο κουτί).***

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ***(ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Λουκία θέλει νὰ φύγῃ).*** — Λουκία!... Φεύγεις;...

ΛΟΥΚΙΑ.— Χαίρετε, κύριε Στέφανε... ***(Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα).***

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Λουκία, ἀγάπη μου, μὴ φεύγῃς... Ἔλεος!.... Πεθαίνω!... ***(Βήχει σπασμωδικά. Αἷμα τρέχει ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἡ Λουκία ἀφίνει κάτω τὸ κουτί της καὶ τρέχει κοντά του).***

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Λουκία, θέλω νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου!...

(Ἡ Λουκία τὸν ἀγκαλιάζει).

ΛΟΥΚΙΑ.— Δὲν θὰ πεθάνῃς, καλέ μου, δὲν θὰ πεθάνῃς... Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς... Πρέπει νὰ ζήσῃς, γιατί κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Εἶν' ἀλήθεια!... Μ' ἀγαπᾶς; Ἢ μοῦ τὸ λὲς γιατί πεθαίνω;...

ΛΟΥΚΙΑ.— Εἶν' ἀλήθεια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ὤ, πές μου το πάλι...

ΛΟΥΚΙΑ.— Σ' ἀγαπῶ!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ὤ, πόσο εὐτυχισμένος θὰ πεθάνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.— Θὰ ζήσῃς, Στέφανε, μὴ λὲς τέτοια λόγια...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἀλήθεια, Λουκία; Θὰ ζήσω; Κι' ἐσὺ θὰ γίνῃς δική μου; Θὰ ζήσουμε μαζύ, Λουκία;

ΛΟΥΚΙΑ.— Ναί... ναί.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Βγάλε λοιπὸν αὐτὴ τὴ μαύρη σκέπη ἀπὸ τὸ κεφάλι σου. Θέλω νὰ δῶ τὰ μαλλιά σου. Δὲν θὰ σοῦ τὰ ἔχουν κόψει ἀκόμα. Εἶσαι δόλιος, δὲν εἶν' ἔτσι;

(Ἡ Λουκία βγάζει τὴ μαύρη σκέπη ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Τὰ μαλλιά της σὰν ἕνα χρυσὸ κῦμα ἁπλώνονται στοὺς ὤμους της).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Τί ὡραία ποὺ εἶσαι Λουκία!... ***(Χαϊδεύει τὰ μαλλιά της).*** — Καὶ πῶς εὐωδιάζουν τὰ μαλλιά σου!... ***(Ἀνασαίνει μὲ δυσκολία)***

ΛΟΥΚΙΑ.— Θὲς νὰ σοῦ δώσω νὰ μυρίσῃς λίγη κολώνια;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ὄχι, ὄχι, μοῦ φτάνει τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν σου. Μὰ γιατί τρέμω ἔτσι; Ἀγκάλιασέ με πιὸ σφιχτά, ἀγάπη μου... ***(Ἡ Λουκία τὸν ἀγκαλιάζει).*** — Δός μου τὰ χέρια σου, Λουκία... Σήκωσε αὐτὰ τὰ μακρυὰ μανίκια καὶ ἀγκάλιασέ με. ***(Ἡ Λουκία ὑπακούει).*** — Ἀ, τί ὡραῖα!... Θὰ ζήσω, ναὶ θὰ ζήσω... Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς, θὰ ζήσω... Τί εὐτυχία, Θεέ μου!... Τί ὄνειρο!... Λουκία, δός μου τὴν πνοή σου, δός μου τὰ χείλη σου... ***(Ἡ Λουκία κολλάει τὰ χείλη της στὰ χείλη του).*** — Λουκία, ἀγάπη μου, μ' ἔσωσες!... Μοῦ ἔδωσες τὴ ζωή... ***(Ἔξαφνα γέρνει τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τῆς Λουκίας, στενάζει, χαμογελάει καὶ πεθαίνει!...).***

ΛΟΥΚΙΑ.— Θεέ μου, Θεέ μου, πέθανε!... Τοῦ γλύκανα ὅμως τὶς τελευταῖες του στιγμές... Πέθανε εὐτυχισμένος, χωρὶς νὰ νοιώσῃ πῶς πεθαίνει... Μὰ ἐγώ, ἐγὼ πρέπει τώρα νὰ βάλω πάλι τὴ μαύρη μου σκέπη καὶ νὰ πάω γρήγορα-γρήγορα στὸν πνευματικό μου γιὰ νὰ ἐξομολογηθῶ... Θεέ μου, συγχώρησέ με τὴν ἁμαρτωλή!... ***(Γονατίζει καὶ προσεύχεται).***

ΛΟΥΚΙΑ.— Εἶν' ἡ ὥρα ποὺ πρέπει νὰ πάρετε τὸ γιατρικό σας...

μέσα στὸ ἀστεῖο ἐκεῖνο τοῦ νάνου!...

Μερικὲς μέρες πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Μάνσφελδ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ τρομερὸ σχέδιό του καὶ δὲν παρέλειπε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδηλώνῃ μιὰ ὑποκριτικὴ συμπάθεια πρὸς τὴ βασίλισσα. Ἐξ ἄλλου, ἡ κόμησσα ντὲ Σουασὸν εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλᾶ στὴ Μαρία Λουΐζα μὲ διφορούμενες φράσεις, νὰ τῆς ἐπαινῇ τὸν Αὐστριακὸ διπλωμάτη, χωρὶς ἀκόμα καὶ νὰ τολμᾶ νὰ τῆς φανερώσῃ ὅλη τὴ σκέψη της.

Ἡ ἀθῶα Μαρία Λουΐζα δὲν καταλάβαινε τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά. Μὰ ὑπῆρχε καὶ κάποιος ποὺ κατάλαβε ἀμέσως τί μαγειρεύεται, κι' ὁ κάποιος αὐτὸς ἦταν ὁ κόμης ντὲ Ρεβενάκ.

Πράγματι ὁ κόμης μπόρεσε, χάρις σὲ διάφορα περιστατικά, νὰ ἀντιληφθῇ τί ἐπάνω-κάτω σχεδίαζε εἰς βάρος τῆς βασιλίσσης ὁ Μάνσφελδ καὶ ἡ συνένοχός του κόμησσα ντὲ Σουασόν. Μὰ τὸ πῶς συνέθησαν ὅλα αὐτά, πῶς ὁ εὐγενικὸς ἐκεῖνος ἀριστοκράτης ἀγωνίσθηκε νὰ σώσῃ τὴ βασίλισσα ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν περιεστοίχιζαν καὶ ποιὰ ἦταν ἡ δραματικὴ συνέχεια καὶ τὸ τραγικὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, θὰ τὰ ἰδοῦμε στὸ ἄλλο μας φύλλο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΙΣ

Μιὰ μέρα ὁ Βίσμαρκ παραπονιόταν στὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, ὅτι, λόγῳ τῶν πολλῶν κρατικῶν φροντίδων, ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του πολὺ ἐξασθενημένο καὶ κατάκοπο.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ ποὺ εἶμαι γεροντότερός σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ αὐτοκράτωρ, τρώγω καὶ κοιμοῦμαι περίφημα χωρὶς νὰ αἰσθάνομαι καμμιὰ κούρασι.

— Εἶνε γνωστὸν ἀνέκαθεν, Μεγαλειότατε, παρετήρησε ὁ συνομιλητής του, ὅτι ὁ καβαλλάρης ἀντέχει περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλογο!